

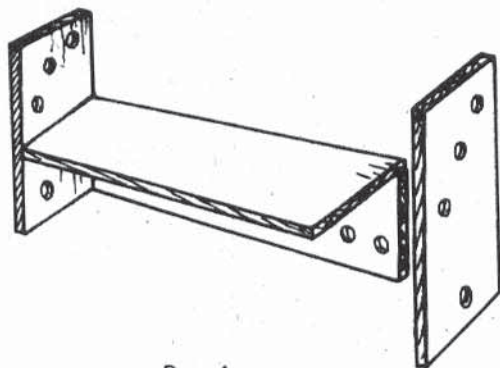
PÓLKI DO KUCHNI

Niezaprzeczalne zalety zamykanych szafek sprawiają, że zwykle, otwarte półki spotyka się, zwłaszcza w kuchni, coraz rzadziej. Warto jednak nauczyć się wykonywania półek, które mogą służyć zarówno w kuchni, jak w przedpokoju, a nawet w pokoju. Najistotniejsze jest odpowiednie do potrzeb dobre ich kształtu, materiału i wykończenia powierzchni.

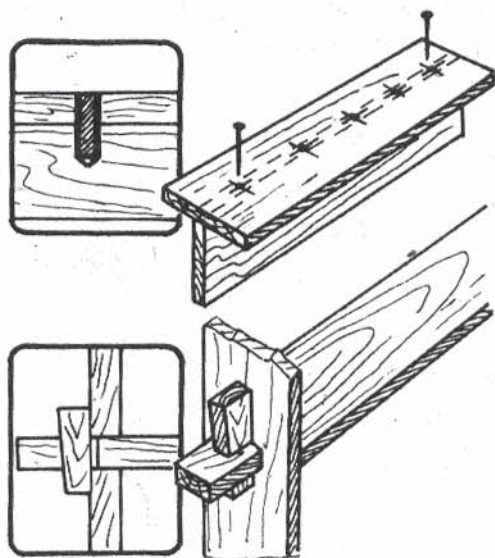
Do budowy półek można użyć tarcicy, sklejki albo płyt wiórowych lub paździerzowych. Najładniejsze i najwzmacniające w pracy jest dobrej jakości, bezszpeczne i prostostoiście drewno lite. Może to być również gruba, liściasta sklejka. Warunkiem osiągnięcia dobrych rezultatów i estetycznego wyglądu wykonanego sprzętu jest staranność obróbki drewna i jakość narzędzi, które muszą być – jak zawsze – dobrze naostrzone i utrzymane w należytych stanie.

Jako przykład pokazano dwusegmentową prostą półkę dwupoziomową zrobioną z sosnowej tarcicy grubości 20 mm (rys. 1). Obydwa segmenty są identyczne, ale stanowią jakby lustrzane odbicie. Konstrukcja półki jest sztywne i nie wymaga specjalnych okuć do zawieszenia – po prostu segmenty mocowane są do ściany wkrętami (na kołki) przechodzącymi przez pionową płaszczyznę półki.

W pionowych elementach półki należy wyciąć piłą otwornicą duże otwory o średnicy 35 mm, które nadają konstrukcji lekkość. Mogą one też służyć do zawieszania łyżek i łopatek kuchennych bezpośrednio na

Rys. 1

Rys. 2

krawędziach otworów. Elementy półki są klejone Wikolem, a połączenia – wzmacniane drewnianymi kołkami. Aby wykonać takie łączenie, rysuje się na materiale obustronnie linie wyznaczające krawędzie łączenia, a następnie oznacza miejsca wiercenia otworów pod kołki. Elementy składa się razem i w miejsce kołków skrajnych wbija gwoździe tak, by łby wystawały ok. 5 mm nad powierzchnię drewna. W pozostałych miejscach, przez obydwa elementy wierce się otwory (ślepe) na określoną głębokość, która powinna być równa dwóm grubościom łączonych elementów. Po wywierceniu otworów rozdziela się elementy usuwając gwoździe, odpowiednie powierzchnie smaruje klejem i skleja obydwa elementy. W gotowe otwory wbija się na klej wystrugane kołki o takiej długości, by ich poprzeczny przekrój pokrył się z zewnętrzną powierzchnią drewna. Dopiero potem w miejscu, gdzie były wbite gwoździe, wierce się pozostałe otwory i również kołkuje je na klej (rys. 2).

Innego rodzaju ozdobne łączenie nie wymaga nawet klejenia. Jest to łączenie na zatyczkę w formie klina, którego odpowiedni kształt zapewnia trwałość łączonych elementów, a jednocześnie rozbierność połączenia. Istotne jest również to, że elementy łączy się klinem bez jakichkolwiek luzów, a połączenie jest bardzo sztywne.

(j.p.)